

NETFLIKS DO KASNO U NOĆ

Četvoročlana porodica u dubokoj šumi u vreme korone. Pramenje visoke trave u močvarnom predelu olujom prethodne noći grubo začešljano u stranu. Animirajući scene iz aktuelnog crtanog serijala, majka se u društvu starijeg sina upušta u golemu avanturu: *wow!* Otac pak zauzima položaj udaljen dobroih dvadesetak metara od kolica u kojima se u blagodeti sna ubrzano odvija čelijska deoba. Poneo je laptop, sedi na stolici – na rasklapanje, balkonska – i predano radi. Na momente, u potpunosti zaboravlja da levo od njega, na nezanemarljivoj razdaljini, šumski vazduh, jednako usporeno kao i on, udiše njegovo rođeno dete. Postavši svestan toga, ne pašti se naročito da se oseti loše. Tromo nastoji da grigu savesti odglumi pred sobom. *Sačuvaо si nezavisnost, то је добро*, pomisli prisetivši se da je sam, što fluid oporog osmeha raspršuje po celom licu. Iako sunce čini sivu masku oko tastature zaslepljujuće bleštavom, po svaku cenu je hteo da izađe iz otežale senke krošnji, a mučno je prenositi kolica s usnulim telašcem preko jarka, pa još kroz gustu i nabujalu travu koja usled vlažnosti tla čini korake nesigurnim.

Tu i tamo odlomila bi se kakva suva grana. Zvuk bi ga otrgao od rada, te bi uputio pogled u pravcu kolica.

Lahor je zanosio travke oko njegovih listova, što je kožu preplašenu dodirom dražilo do nelagode, a nervozi su pridonele i zaređale intervencije insekata.

Iz obrnutog smera od onog iz kog je porodica prispela, dobrim delom zapuštenim kolским putem dolazi biciklista. Zaustavlja se kraj preprečenog debla nasred puta, koje je i njih navelo da obustave dalju potragu i ulogore se tu. Parkira bicikl i uhvativši pozamašno truplo obema rukama, zanosi ga u stranu. Otac tek poslednji čin pregnuća rekreativnog sportiste vidi jasno: dotad samo nazire komešanje crveno-belo-crnog biciklističkog kostima kroz vraški umršeno granje grmlja i karantinski razrogačene pažnje osluškuje učestalo šuštanje suvog lišća. Da biciklista nešto vršlja, otac zaključuje po tome što se zvuk ne pomeri napred i što se više ne čuje prijatan cak-cak-cak okretanja točkova. Kad je pad teškog debla o tlo tupo odjeknuo, a biciklista izmileo iz šipražja, otac mu druželjubivo mahnu, i gest je uzvraćen zadovoljavajućom recipročnošću. Biciklista čak užvikuje, s iznenađujućom neposrednošću koja, svakako, parazitira na neospornoj distanci: „Otkud ovo blato sad ovde – pre dva dana ga nije bilo.“ Otac mu tiho odgovora da ne zna. Stavlja prst na usta i glavom zamahuje ka detetu, i s nestabilnom grimasom izvinjavajućeg smeška ispušta jedno afektirano: „Ššš!“

Biciklista ushićen prizorom obnove čovečanstva u vreme korone, razdragano maše ocu i nestaje.

Otac nastavlja da radi. Nekoliko minuta kasnije, kad je veter jače dunuo, pogledao je u kolica: nožice već okračalih teget trenerčica, belih čarapica i plavih cipelica, koje su virile, nisu mrdale, ali majčina bluza, kojom je dete pokriveno, blago se zatalasala. *Dobro je, pomislio je. Mogu još da radim.*

Pomislio je i da nije u redu što je detetu okrenuo leđa, jer za više od devedeset stepeni morao bi naglo da okrene glavu da bi proverio da li je sve u redu, međutim, dejstvo koje na njegovu dugodnevnom zatvorenošću razdraženu percepciju ima potoći pred njim i oazica osunčanosti, koju nije bilo lako naći u gustišu šume, zadržalo ga je na mestu. Bio je svestan da bi drugi, savesniji otac zauzeo položaj tako da jednim okom neumorno motri na svoje čedo, ali je obešenjački šutnuo tu pomisao, što je propraćeno donekle neprijatnim trzajem desnog ramena.

Ono što ga je pak ozbiljnije prenulo, iako je efekat drastično slabio pri svakom sledećem javljanju, jeste jedan veoma neobičan zvuk koji neodoljivo podseća na otvaranje vrata starinskih ormara, s tom razlikom što je u šumi ta podmukla škripa bila do deset puta glasnija no u uslovima sobne akustike. Javlala se u razmaku od nekoliko minuta i ni najmanje nije zvučala kao potmno glas neke životinje, ali šta bi onda bilo. Biće da se lomi neka divovska grana, a to bi moglo biti opasno. Ali zvuk je dopirao s druge strane, a izvor je, kako se čini, na dovoljnoj udaljenosti i od njega, a kamoli od kolica, te može mirne savesti da odagna uznemirujuće misli koje ga ometaju u radu.

Između dve škripe, jedne visokog tona, druge niskog (ormar od orahovine u brobbing-naškom seoskom domaćinstvu, pomislio je), preletela ga je ptica ispuštajući krik kakav dotad nije čuo, međutim, nije odvojio pogled od ekrana. Sledeći put kad su se njegove oči odlepile, ugledale su da kolica nisu na mestu gde bi morala biti. Zarotirao se celim telom, još ne ustajući, učmali bumbar, da pogleda. Verovatno je njegovo telo u nemosti sopstvene inercije prepostavilo da se supruga vratila iz nezaboravne pustolovine i u potpunoj tišini, da ne bi prekinula san, odvezla kolica, ali nije bilo to. Već je krajičkom oka video da neko u crnom odvlači kolica sporo i nečujno – čak je imao vremena da pomisli da je neverovatno što koraci ne ispuštaju šumove i da uplete biciklistu izvidnika u scenario – a kad je skočio da zaurla, da podigne ruku, usred trapavog poluokreta ustajanja sa stolice, u bahačnosti kasnog buđenja iz moralnog dremeža, cela stvar se prekinula. Već nekoliko minuta bio je na nišanu s druge strane.